VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta)

2025. gada 23. jūlijā*

Civildienests – ECB personāls – Atalgojums – Bērna kopšanas atvaļinājums – Par labu Savienībai ieviests nodoklis – Regulas (EEK, Euratom, EOTK) Nr. 260/68 7. panta pirmā daļa – Gramatiska, sistēmiska un teleoloģiska interpretācija – Nodokļa likme – Nodokļa iekasēšana

Lietā T-180/24

DO, ko pārstāv *L. Levi* un *P. Baudoux*, advokātes,

prasītājs,

pret

Eiropas Centrālo banku (ECB), ko pārstāv *O. Bubenzer* un *B. Ehlers*, pārstāvji, kuriem palīdz *B. Wägenbaur*, advokāts,

atbildētāja,

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs L. Trišo [*L. Truchot*] (referents), tiesneši H. Kanninens [*H. Kanninen*] un T. Perišina [*T. Perišin*],

sekretārs: P. Kullens [*P. Cullen*], administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu,

pēc 2025. gada 29. janvāra tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar prasību, kas pamatota ar LESD 270. pantu un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 50.a pantu, prasītājs DO lūdz atcelt viņa 2023. gada jūlija paziņojumā par algu ietverto lēmumu par nodokļa likmi, kas piemērojama viņa saņemtajam atalgojumam, un Eiropas Centrālās bankas (ECB) iekasētajam par šo mēnesi maksājamam nodoklim (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

* Tiesvedības valoda – angļu.

Tiesvedības priekšvēsture

2 Prasītājs tika pieņemts darbā EIB no 2001. gada 1. janvāra. Tur viņš pilda auditora-apstiprināta grupas vadītāja pienākumus.

3 2023. gada jūlija mēnesī, kurā bija 21 darba diena, prasītājs izmantoja 11 dienu ilgu bērna kopšanas atvaļinājumu, kas tika piešķirts saskaņā ar ECB personāla nodarbināšanas kārtības 29. pantu, kā precizēts ECB Personāla reglamenta 5.11. pantā, un strādāja 10 dienas. Saskaņā ar šiem noteikumiem ECB darbinieku bērna kopšanas atvaļinājums netiek apmaksāts.

4 2023. gada 14. jūlijā ECB nosūtīja prasītājam viņa 2023. gada jūlija paziņojumu par algu, no kura izriet, ka nodokļa likme, kas tiek piemērota viņa saņemtajam atalgojumam par šo mēnesi, ir tā pati likme, kas tiek piemērota, ja viņam nav bērna kopšanas atvaļinājuma.

5 2023. gada 25. augustā prasītājs, pamatojoties uz ECB personāla nodarbināšanas kārtības 41. pantu, iesniedza administratīvu sūdzību par viņa 2023. gada jūlija paziņojumā par algu ietverto lēmumu par nodokļa likmi, kas piemērojama saņemtajam atalgojumam un maksājamā nodokļa samaksai par šo mēnesi. Administratīvās sūdzības pamatojumam prasītājs norāda, ka, piemērojot Padomes Regulas (EEK, Euratom, EOTK) Nr. 260/68 (1968. gada 29. februāris), ar ko paredz Eiropas Kopienu nodokļa piemērošanas nosacījumus un procedūru (OV 1968, L 56, 8. lpp.), kas grozīta ar Padomes Regulu (EK, Euratom) Nr. 1750/2002 (2002. gada 30. septembris) (OV 2002, L 264, 15. lpp.; turpmāk tekstā – "Regula Nr. 260/68"), 3. un 4. pantu, maksājamais nodoklis bija jāaprēķina, balstoties uz faktiski saņemtā atalgojuma bāzi. Tādējādi prasītājs uzskata, ka, tā kā viņš 2023. gada jūlijā bija nostrādājis desmit dienas, par šo mēnesi maksājamais nodoklis bija jāaprēķina, pamatojoties uz atalgojumu, kas saņemts par šīm desmit darba dienām, nevis piemērojot nodokļa likmi, kas piemērota viņa ikmēneša atalgojumam, strādājot pilnu mēnesi.

6 Ar 2023. gada 17. oktobra lēmumu (turpmāk tekstā – "lēmums par administratīvās sūdzības noraidīšanu") ECB noraidīja prasītāja administratīvo sūdzību, pamatojoties uz to, ka, piemērojot Regulas Nr. 260/68 7. panta pirmo daļu, nodokļa likmei, ko izmanto, lai noteiktu maksājamā nodokļa summu par atalgojumu, kas ir mazāks par vienu mēnesi, ir jābūt tādai pašai kā tā, kas būtu piemērojama "atbilstošajam ikmēneša maksājumam", proti, ECB ieskatā, fiktīvam atalgojumam par pilnu darba mēnesi. Tā uzskata, ka šī prakse atbilst Eiropas Komisijas izmantotajai pieejai.

7 2023. gada 14. decembrī prasītājs atbilstoši ECB personāla nodarbināšanas kārtības 41. pantam iesniedza sūdzību par lēmumu par administratīvās sūdzības noraidīšanu, un ar ECB priekšsēdētājas 2024. gada 5. februāra lēmumu (turpmāk tekstā – "lēmums par sūdzības noraidīšanu") šī sūdzība tika noraidīta.

Lietas dalībnieku prasījumi

8 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– ciktāl nepieciešams, atcelt lēmumu par administratīvās sūdzības noraidīšanu un lēmumu par sūdzības noraidīšanu;

– piespriest ECB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

9 ECB prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– prasību noraidīt;

– piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par prasības priekšmetu

10 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atcelšanas prasījumi, kas formāli vērsti pret lēmumu, ar kuru noraidīta sūdzība, gadījumā, ja šiem prasījumiem nav autonoma satura, nozīmē, ka Vispārējā tiesā tiek apstrīdēts akts, par kuru ir iesniegta sūdzība. Tas pats attiecas uz administratīvu sūdzību, ko iesniedzis ECB darbinieks (šajā ziņā skat. spriedumu, 2021. gada 8. septembris, QB/ECB, T-555/20, nav publicēts, EU:T:2021:552, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

11 Šajā lietā, ņemot vērā, ka lēmums par administratīvās sūdzības noraidīšanu un lēmums par sūdzības noraidīšanu tikai apstiprina lēmumu, kas ietverts prasītāja 2023. gada jūlija paziņojumā par algu, atcelšanas prasījumiem, kas vērsti pret minētajiem lēmumiem, nav autonoma satura un tātad par tiem nav jālemj konkrēti, pat ja, pārbaudot šī paziņojuma par algu tiesiskumu, noteikti būs jāņem vērā pamatojums, kas ietverts iepriekš minētajos lēmumos par administratīvās sūdzības un sūdzības noraidīšanu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2021. gada 8. septembris, QB/BCE, T-555/20, nav publicēts, EU:T:2021:552, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).

Par lietas būtību

12 Prasības pamatošanai prasītājs izvirza trīs pamatus, kas attiecas: pirmais – uz Regulas Nr. 260/68 noteikto normu par nodokļa aprēķinu pārkāpumu un acīmredzamu kļūdu vērtējumā, otrais – uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu un trešais – uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.

13 Vispirms jāizvērtē trešais pamats un pēc tam – pirmais un otrais pamats.

Par trešo pamatu – pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde

14 Prasītājs apgalvo, ka ECB nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, jo tā, nepamatojot savu apgalvojumu un nesniedzot nekādus pierādījumus, ir vienīgi norādījusi, ka tā piemērojusi tādu pašu nodokļa aprēķināšanas metodi, kādu piemērojusi Komisija. Turklāt prasītājs apgalvo, ka ECB neesot izklāstījusi iemeslu, kādēļ tā piemēro to pašu nodokļa aprēķināšanas metodi saviem darbiniekiem, kuri izmanto bērna kopšanas atvaļinājumu, un tiem, kuri izmanto atvaļinājumu bez darba samaksas saglabāšanas, lai gan šīs situācijas nav faktiski un juridiski salīdzināmas.

15 ECB šos apgalvojumus apstrīd.

16 Šajā ziņā jāatgādina, ka pienākums sniegt pamatojumu, kas ir minēts LESD 296. pantā un atgādināts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta c) apakšpunktā, ir būtisks Savienības tiesību princips, kura mērķis ir, no vienas puses, sniegt ieinteresētajai personai pietiekamas norādes, lai tā varētu novērtēt tai nelabvēlīgā akta pamatotību un iespēju celt prasību Vispārējā tiesā, un, no otras puses, ļautu tiesai īstenot savu kontroli. Tā apjoms ir izvērtējams, ņemot vērā konkrētos apstākļus, it īpaši akta saturu, izvirzītā pamatojuma raksturu un adresāta iespējamo interesi saņemt paskaidrojumus (skat. spriedumus, 2024. gada 4. jūlijs, *EUIPO*/KD, C-5/23 P, EU:C:2024:575, 38. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2022. gada 14. decembris, TM/ECB, T-440/21, nav publicēts, EU:T:2022:800, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

17 Turklāt jau ir ticis nospriests, ka administrācijai nav pienākuma pamatot savu ierēdņu un darbinieku paziņojumus par algu, ciktāl tā šajos paziņojumos piemēro vispārpiemērojamus aktus, un tai šajā ziņā nav nekādas rīcības brīvības. Tomēr, ja, kā tas ir šajā lietā, ECB ierēdņi vai darbinieki uzskata, ka viens vai vairāki paziņojumi par algu viņiem ir nelabvēlīgi, un nolemj iesniegt administratīvu sūdzību un pēc tam sūdzību, administrācijai ir jāpamato savi lēmumi par minēto sūdzību noraidīšanu, precizējot, ka šo noraidošo lēmumu pamatojumam ir jāsakrīt ar paziņojumu par algu, par kuriem ir iesniegta administratīvā sūdzība un sūdzība, saturu (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2003. gada 18. septembris, *Lebedef* u.c./Komisija, T-221/02, EU:T:2003:239, 62. punkts).

18 Šajā lietā gan no lēmuma par administratīvās sūdzības noraidīšanu, gan no lēmuma par sūdzības noraidīšanu izriet, ka ECB ir paskaidrojusi prasītājam, ka tā Regulas Nr. 260/68 7. panta pirmo daļu interpretējusi tādējādi, ka šajā tiesību normā ietvertā atsauce uz jēdzienu "attiecīgais mēneša maksājums" nozīmē, ka "fiktīvajai" algai, kas atbilst pilnam nostrādātajam mēnesim, ir jāpiemēro katrai ienākumu grupai paredzētās nodokļa likmes, kas noteiktas šīs pašas regulas 4. pantā. ECB arī norādīja, ka tā nodokli, kas prasītājam jāmaksā par 2023. gada jūliju, ir aprēķinājusi proporcionāli nostrādāto dienu skaitam, viņam izmaksātajam atalgojumam piemērojot tādu pašu nodokļa likmi, kāda tiek piemērota viņa parastajam atalgojumam un kas atbilst pilnam nostrādātajam mēnesim.

19 Ņemot vērā iepriekš minēto, jākonstatē, ka pamatojumā, kas sniegts lēmumos par administratīvās sūdzības noraidīšanu un sūdzības noraidīšanu, skaidri un nepārprotami ir norādīta ECB piemērotā nodokļa aprēķināšanas metode un šīs iestādes izmantotā argumentācija. Tādējādi prasītājam bija iespēja saprast pret viņu noteiktā pasākuma apjomu, un Savienības tiesa var veikt šo lēmumu tiesiskuma pārbaudi.

20 Jāpiebilst, ka pamatojums var nebūt izsmeļošs un ir uzskatāms par pietiekamu, ja tajā ir izklāstīti fakti un juridiskie apsvērumi, kam ir būtiska nozīme lēmuma struktūrā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2017. gada 13. decembris, CJ/ECDC, T-692/16, nav publicēts, EU:T:2017:894, 116. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi administrācijai nav pienākuma paust nostāju par visiem tajā izvirzītajiem argumentiem (šajā ziņā skat. spriedumu, 2007. gada 11. janvāris, *Technische Glaswerke Ilmenau*/Komisija, C-404/04 P, nav publicēts, EU:C:2007:6, 30. punkts).

21 Līdz ar to prasītāja argumenti, ar kuriem viņš pārmet ECB, ka tā neesot pietiekami pamatojusi iemeslu, saskaņā ar kuru tā piemērojusi tādu pašu nodokļa aprēķina metodi kā Komisija, vai nav izskaidrojusi iemeslu, kādēļ tā piemēro tādu pašu nodokļa aprēķina metodi saviem darbiniekiem, kuri izmanto bērna kopšanas atvaļinājumu, un tiem, kuri izmanto atvaļinājumu bez darba samaksas saglabāšanas (skat. šā sprieduma 14. punktu), nevar atspēkot šī sprieduma 19. punktā izdarīto konstatējumu, jo ECB nebija nekāda pienākuma atbildēt uz visiem tā izvirzītajiem argumentiem.

22 No tā izriet, ka trešais pamats par nepietiekamu apstrīdētā lēmuma pamatojumu ir jānoraida.

Par pirmo pamatu – Regulā Nr. 260/68 paredzēto nodokļa aprēķināšanas noteikumu pārkāpumu un acīmredzamu kļūdu vērtējumā

23 Vispirms prasītājs apgalvo, ka, piemērojot Regulas Nr. 260/68 3. un 4. pantu, nodoklis, kas jāmaksā Savienības ierēdņiem un darbiniekiem, esot jāaprēķina, pamatojoties uz saņemto atalgojumu. Savu apgalvojumu pamatojumam prasītājs it īpaši atsaucas uz judikatūru, kas izriet no 2009. gada 21. oktobra sprieduma *Ramaekers-Jørgensen*/Komisija (F-74/08, EU:F:2009:142). Viņš precizē, ka Savienības tiesa nekad neesot skaidri lēmusi par šo jautājumu. Viņš piebilst, ka Regulas Nr. 260/68 7. panta pirmajā daļā ietvertais jēdziens "attiecīgais mēneša maksājums" neesot precīzi definēts un ka ECB interpretācija apstrīdētajā lēmumā neesot acīmredzama. Šajā ziņā viņš norāda, ka šaubu gadījumā par nodokļu tiesību normas interpretāciju būtu jāizmanto nodokļu maksātājam labvēlīgākā interpretācija.

24 Turpinājumā prasītājs norāda, ka pretēji tam, ko ECB ir apgalvojusi lēmumos par administratīvās sūdzības un sūdzības noraidīšanu, tās piemērotā metode nav tāda pati kā Komisijas izmantotā metode, lai gan Regulas Nr. 260/68 10. pantā Savienības iestādēm ir noteikts pienākums apspriesties, lai nodrošinātu minētās regulas normu vienveidīgu piemērošanu. Prasītājs šo apgalvojumu ilustrē ar aprēķinu, kas veikts, izmantojot Komisijas personāla rīcībā nodoto finanšu aprēķinu, kurš pierādot, ka šī iestāde situācijā, kas ir salīdzināma ar viņa situāciju, aprēķina maksājamo nodokli, pamatojoties uz attiecīgā ierēdņa vai darbinieka faktiski saņemto atalgojumu. Viņš arī apgalvo, ka ECB paziņojumā personālam, kas publicēts iestādes intranetā 2024. gada 19. janvārī, ir atzinusi, ka proporcionālā nodokļa aprēķināšanas metodei par mēnešiem, kas nav pilnībā nostrādāti, ir trūkumi.

25 Visbeidzot prasītājs apgalvo, ka ECB kļūdaini esot piemērojusi vienu un to pašu metodi, lai aprēķinātu nodokli, kas ierēdnim vai darbiniekam jāmaksā bērna kopšanas atvaļinājuma gadījumā vai atvaļinājuma bez darba samaksas saglabāšanas gadījumā, lai gan šie divi atvaļinājumu veidi nav salīdzināmi. Proti, prasītājs uzskata, ka personāla loceklim, kurš izmanto atvaļinājumu bez darba samaksas saglabāšanas, minētā atvaļinājuma laikā ir atļauts veikt apmaksātas papildu darbības, bet tā tas nav tāda personāla locekļa gadījumā, kurš izmanto bērna kopšanas atvaļinājumu.

26 ECB šai argumentācijai nepiekrīt.

27 Vispirms jānorāda, ka ar pirmo pamatu, lai gan formāli tas attiecas uz Regulā Nr. 260/68 paredzēto nodokļa aprēķināšanas noteikumu pārkāpumu un acīmredzamu kļūdu vērtējumā, prasītājs patiesībā pārmet ECB, ka tā ir pieļāvusi tiesību kļūdu. Proti, ar pirmo pamatu prasītājs norāda, ka Regulas Nr. 260/68 7. panta pirmās daļas interpretācija, kuru ir izmantojusi ECB, ir kļūdaina. Ja tas tā būtu, tad jāsecina, ka ECB ir pieļāvusi tiesību kļūdu, interpretējot šo tiesību normu, turklāt tiesas sēdē atbildē uz Vispārējās tiesas jautājumu prasītājs tam piekrita.

28 Tāpat jānorāda, ka prasītāja argumentācija, kurā pēdējais minētais apgalvo, ka ECB kļūdaini piemērojot vienu un to pašu metodi, lai aprēķinātu nodokli, kas ierēdnim vai darbiniekam jāmaksā, ja viņš atrodas bērna kopšanas atvaļinājumā vai atrodas atvaļinājumā bez darba samaksas saglabāšanas, jo šie divi atvaļinājumu veidi nav salīdzināmi (skat. šā sprieduma 25. punktu), sakrīt ar to, kas ir attīstīta otrajā pamatā par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, kurš tiks izskatīts tālāk pēc pirmā pamata izvērtēšanas.

29 Attiecībā uz 2009. gada 21. oktobra spriedumu *Ramaekers-Jørgensen*/Komisija (F-74/08, EU:F:2009:142), uz kuru prasītājs atsaucas, pamatojumā apgalvojumam, ka Savienības ierēdņu un darbinieku maksājamais nodoklis vienmēr ir jāaprēķina, pamatojoties uz saņemto atalgojumu (skat. šā sprieduma 23. punktu), tāpat kā to dara ECB, jānorāda, ka šajā spriedumā aplūkotā situācija atšķiras no situācijas minētajā lietā. Proti, lietā, kurā tika pasludināts iepriekšējais spriedums, uzdotais jautājums bija par nodokļa bāzes noteikšanu, lai aprēķinātu maksājamo nodokli, konkrētajā gadījumā attiecībā uz prasītāju, kuras atalgojumam pēc viņas laulātā nāves tika pieskaitīta apgādnieka zaudējuma pensija, kas minētās pārklāšanās dēļ tika aplikta ar lielāku nodoklis nekā tad, ja tā tiktu aplikta ar nodokli atsevišķi. Šajā lietā Civildienesta tiesa nosprieda, ka līdzīgos apstākļos nodokļa bāzi veidoja apmērs, kas bija ierēdņa vai darbinieka atalgojuma un apgādnieka zaudējuma pensijas summa, kura tika izmaksāta ik mēnesi (spriedums, 2009. gada 21. oktobris, *Ramaekers-Jørgensen*/Komisija, F-74/08, EU:F:2009:142, 48.–54. punkts). Šajā lietā uzdotais jautājums ir par to, kā noteikt nodokļa likmi, kas piemērojama summām, kuras Savienība maksā kādam no saviem ierēdņiem vai darbiniekiem, ja šīs summas attiecas uz nodarbinātības laikposmu, kas ir īsāks par vienu mēnesi. Tas neattiecas uz nodokļa bāzes noteikšanu.

30 Attiecībā uz secinājumiem, ko prasītājs izdarījis, izmantojot Komisijas personālam nodoto finanšu aprēķinu (skat. šī sprieduma 24. punktu), neraugoties uz šāda rīka apšaubāmo pierādījuma spēka, jānorāda, ka prasītāja veiktais aprēķins ir balstīts uz kļūdainu pieņēmumu, ka atalgojums par nodarbinātības laikposmu, kas ir īsāks par vienu mēnesi, ir pielīdzināms ierēdņa vai darbinieka, kurš savus pienākumus pilda, strādājot nepilnu darba laiku, pilnam mēneša atalgojumam. Proti, lai sniegtu skaitliskus pierādījumus, prasītājs salīdzināja situāciju, kādā atrodas AD 10 pakāpes 4. līmeņa ierēdnis, kurš saņem pilnu ikmēneša atalgojumu, ar tāda paša līmeņa un pakāpes ierēdņa situāciju, kurš parasti strādā nepilnu darba laiku, 50 % apmērā no pilna darba laika tajā pašā ikmēneša laikposmā. Šajās divās situācijās AD 10 pakāpes 4. līmeņa ierēdņa saņemtais atalgojums ir pilns ikmēneša atalgojums, lai gan tas vienā no abiem gadījumiem tiek izmaksāts par nepilna darba laika darbu, nevis par nodarbinātības laikposmu, kurš ir īsāks par vienu mēnesi, kā tas ir paredzēts Regulas Nr. 260/68 7. panta pirmajā daļā.

31 Ņemot vērā šos ievada apsvērumus, jākonstatē, ka, lai izvērtētu pirmajā pamatā uzdoto jautājumu par nodokļa likmes noteikšanu, kas piemērojama summām, kuras Savienība ir pārskaitījusi kādam no saviem ierēdņiem vai darbiniekiem, ja šīs summas attiecas uz nodarbinātības laikposmu, kas ir īsāks par vienu mēnesi, ir jāinterpretē Regulas Nr. 260/68 7. panta pirmā daļa, pret ko lietas dalībnieki iebilst.

32 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un tiesiskā regulējuma, kurā šī norma ir ietverta, izvirzītie mērķi (skat. spriedumu, 2023. gada 21. decembris, G. K. u.c. (Eiropas prokuratūra), C-281/22, EU:C:2023:1018, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).

33 Attiecībā uz Regulas Nr. 260/68 7. panta pirmo daļu jāatgādina, ka tajā ir noteikts:

“Kad ar nodokli apliekamais maksājums attiecas uz periodu, kas ir mazāks par vienu mēnesi, izmanto nodokļa likmi, kuru piemēro attiecīgajam mēneša maksājumam.”

34 Tādējādi Regulas Nr. 260/68 7. panta pirmajā daļā “ar nodokli apliekamam maksājumam” piemērojamā nodokļa likme, kas attiecas uz nodarbinātības laikposmu, kurš ir mazāks par vienu mēnesi, ir atkarīga no nodokļa likmes, kas piemērojama “attiecīgajam mēneša maksājumam”.

35 Šajā ziņā jānorāda, ka jēdziena "ar nodokli apliekams maksājums" nozīmi un tvērumu var noteikt, ņemot vērā Regulas Nr. 260/68 3. pantu. No pēdējās minētās tiesību normas izriet, ka ar nodokli apliek un tātad kā "ar nodokli apliekams maksājums" šīs regulas 7. panta pirmās daļas izpratnē var tikt kvalificēti maksājumi, algas un jebkāda veida atlīdzība, ko Savienība maksā saviem ierēdņiem un darbiniekiem, un kas ir nodokļa bāze, no kuras, pirmkārt, tiek izslēgtas dažādas summas un pabalsti, kas ir kompensācija par izdevumiem, kuri radušies viņu veikto pienākumu dēļ, un, otrkārt, tiek atskaitīti dažādi ģimenes vai sociālie pabalsti un pabalsti, kuriem atkarībā no attiecīgā ierēdņa vai darbinieka situācijas tiek piemēroti viens vai vairāki samazinājumi.

36 Savukārt jēdziens "attiecīgais mēneša maksājums" Regulā Nr. 260/68 nav definēts.

37 Šis jēdziens, ciktāl tas attiecas uz maksājumu, kas vienlaikus ir kvalificēts kā "mēneša" un "attiecīgs", nevar tikt interpretēts tādējādi, ka tas attiecas uz maksājumu, kas apliekams ar nodokli un kas nav ikmēneša maksājums. Līdz ar to saskaņā ar tās formulējumu Regulas Nr. 260/68 7. panta pirmā daļa jāinterpretē tādējādi, ka, ja darbinieks saņem atalgojumu, kas atbilst laikposmam, kurš ir mazāks par vienu mēnesi, šim daļējajam atalgojumam piemērojamā nodokļa likme tiek aprēķināta, pamatojoties uz ikmēneša atalgojumu, kas atbilst pilnam nostrādātajam mēnesim.

38 Jāpārbauda, vai šo Regulas Nr. 260/68 7. panta pirmās daļas interpretāciju, kas izriet no tās formulējuma, apstiprina gan tās kontekstuālā, gan teleoloģiskā interpretācija.

39 Pirmām kārtām, attiecībā uz kontekstu, kādā iekļaujas Regulas Nr. 260/68 7. panta pirmā daļa, it īpaši jānorāda, ka Regulas Nr. 260/68 3.–7. pantā un 13. pantā ir paredzēti nodokļa bāzes un nodokļa samaksas noteikumi. Šīs regulas 3. panta 1. punktā ir paredzēts nodokļa ikmēneša raksturs un turklāt minētās regulas 13. pantā ir noteiktas nodokļa bāzes galvenās sastāvdaļas. Šīs pašas regulas 4.–6. pantā ir noteikta nodokļa aprēķināšanas metode. It īpaši 4. pantā katrai ienākumu grupai ir noteikta progresīvā nodokļa likme no 8 % līdz 45 %. Turklāt 5. pantā precizēta dažu šo ienākumu aprēķināšanas metode, lai novērtētu nodokļa bāzi, savukārt 6. pantā paredzētas dažas atkāpes no 3. un 4. panta, lai konkrētiem ienākumiem noteiktu nodokļa likmi.

40 Tālāk Regulas Nr. 260/68 7. pantā precizēta noteikta nodokļa likmes noteikšanas kārtība, ja maksājums nodokļa maksātājam attiecas uz nodarbinātības laikposmu, kas nav viens mēnesis. Regulas Nr. 260/68 7. panta pirmajā daļā reglamentēts gadījums, kad maksājums attiecas uz laikposmu, kas ir īsāks par vienu mēnesi. Minētā panta otrajā daļā reglamentēta samaksa par laikposmu, kas pārsniedz vienu mēnesi. Šī panta trešā daļa attiecas uz koriģēšanas maksājumiem, kas neattiecas uz mēnesi, kurā tie ir veikti.

41 Tādējādi Regulas Nr. 260/68 7. pantā ir atsauce uz viena mēneša laikposmu, it īpaši, lai nošķirtu laikposmus, kas ir īsāki vai garāki. Līdz ar to, ņemot vērā, ka saskaņā ar šīs regulas 3. pantu nodoklis ir jāmaksā katru mēnesi saistībā ar atlīdzību, ko Savienība maksā katram nodokļa maksātājam par viena mēneša darba laikposmu, minētās regulas 7. pantā paredzētā nodokļa likmes noteikšanas kārtība ir atkāpe no tās, kas izriet no šīs pašas regulas 3. un 4. panta un kas piemērojama, ja maksājums nodokļa maksātājam tiek veikts kā atlīdzība par šī ilguma darba laikposmu.

42 Turklāt jānorāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 260/68 7. panta otro daļu, "kad ar nodokli apliekamais maksājums attiecas uz laikposmu, kas pārsniedz vienu mēnesi, attiecīgo nodokli aprēķina, pieņemot, ka šis maksājums vienmērīgi sadalīts pa mēnešiem, uz kuriem tas attiecas".

43 No šīs tiesību normas izriet, ka gadījumā, ja ar nodokli apliekamais maksājums attiecas uz laikposmu, kas pārsniedz vienu mēnesi, maksājamā nodokļa noteikšanas nolūkā jāuzskata, ka šis maksājums parasti ir ticis sadalīts mēnešos, uz kuriem tas attiecas. Tādējādi darba samaksa, kas izņēmuma kārtā tiek maksāta par šādu laikposmu, jāapliek ar tādu pašu likmi, kāda tiek piemērota atalgojumam, ko nodokļa maksātājs saņem par pilnu darba mēnesi.

44 Tas pats attiecas uz likmi, kas tiek piemērota atlīdzībai, kura tiek maksāta par laikposmu, kas ir īsāks par vienu mēnesi.

45 Tādējādi konteksts, kādā iekļaujas Regulas Nr. 260/68 7. panta pirmā daļa, apstiprina no šīs tiesību normas formulējuma izrietošo interpretāciju, kura izklāstīta šā sprieduma 37. punktā.

46 Otrkārt, attiecībā uz tiesiskā regulējuma, kurā ietilpst minētā tiesību norma, mērķiem jāatgādina, ka no Regulas Nr. 260/68 preambulas izriet, ka tās mērķis tostarp ir paredzēt nosacījumus, ar kādiem ar nodokli, kas ieviests ar Protokola par privilēģijām un imunitāti 13. pantu, tiek apliktas Savienības ierēdņu un darbinieku algas un citas atlīdzības.

47 Turklāt, lai gan Regulas Nr. 260/68 7. panta pirmās daļas mērķus nevar skaidri identificēt, lasot šo tiesību normu vai šo regulu, jāuzsver, ka tās interpretācija tādā veidā, kā to piedāvā prasītājs, par šīs pašas regulas 3. un 4. pantā paredzētās nodokļa aprēķināšanas kārtības piemērošanu atalgojumam, kas attiecas uz laikposmu, kurš ir mazāks par vienu mēnesi, atņemtu minētajai tiesību normai jebkādu lietderīgo iedarbību, jo tā tiktu piemērota atalgojumam par laikposmu, kurš ir īsāks par vienu mēnesi, un tas ir nosacījums, no kura tomēr ir atkarīga Regulas Nr. 260/68 7. panta pirmajā daļā noteiktās nodokļa likmes piemērošana, ieskaitot to likmi, kāda ir paredzēta Regulas Nr. 260/68 3. un 4. pantā.

48 Tādējādi jāuzskata, ka Regulas Nr. 260/68 7. panta pirmās daļas teleoloģiskā interpretācija apstiprina arī iepriekš 37. punktā izdarīto secinājumu.

49 No visa iepriekš minētā izriet, ka Regulas Nr. 260/68 7. panta pirmā daļa jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja darba samaksa attiecas uz laikposmu, kas ir īsāks par vienu mēnesi, attiecīgajai summai jāpiemēro tāda nodokļa likme, kas piemērojama attiecīgā ierēdņa vai darbinieka saņemtajiem ienākumiem, ja viņš ir strādājis pilnu mēnesi. Tādējādi, ja ierēdnis vai darbinieks saņem atalgojumu par nodarbinātības laikposmu, kas ir īsāks par vienu mēnesi, nodokli aprēķina, pirmkārt, piemērojot tādu pašu nodokļa likmi, kāda tiktu piemērota, ja attiecīgais ierēdnis vai darbinieks būtu strādājis pilnu mēnesi, un, otrkārt, proporcionāli faktiski nostrādātajām dienām.

50 Līdz ar to, pieņemot apstrīdēto lēmumu, pamatojoties uz Regulas Nr. 260/68 7. panta pirmo daļu atbilstoši tās interpretācijai saskaņā ar šā sprieduma 33.–48. punktā minētajiem iemesliem, ECB nav pieļāvusi tiesību kļūdu, tādēļ pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu – vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu

51 Prasītājs pārmet ECB, ka tā, aprēķinot nodokli, nav nošķīrusi divas situācijas, kuras viņš uzskata par atšķirīgām, un tādējādi ir pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips. Šajā ziņā viņš norāda, ka ECB kļūdaini izmanto vienu un to pašu metodi, lai aprēķinātu nodokli, ja ierēdnis vai darbinieks izmanto bērna kopšanas atvaļinājumu un ja viņš izmanto cita veida atvaļinājumu bez darba samaksas saglabāšanas, lai gan, viņaprāt, šie divi atvaļinājumu veidi nav salīdzināmi. Lai pamatotu savu apgalvojumu, prasītājs būtībā norāda, ka personāla loceklim, kurš izmanto atvaļinājumu bez darba samaksas saglabāšanas, kas nav bērna kopšanas atvaļinājums, minētā atvaļinājuma laikā ir

atļauts veikt apmaksātu darbību, tomēr tas tā nav gadījumā, kad darbinieks izmanto bērna kopšanas atvaļinājumu, un ka šādai atšķirībai finansiālā ziņā būtu jāietekmē maksājamā nodokļa aprēķins.

52 Komisija noliedz šos apgalvojumus.

53 Vispirms jāatgādina, ka vienlīdzīgas attieksmes princips, kurš nostiprināts Pamattiesību hartas 20. pantā, ir vispārējs Savienības tiesību princips, kurš prasa, lai līdzīgas situācijas netiktu izskatītas atšķirīgi, savukārt dažādas situācijas netiktu izskatītas vienādi, ja vien šāda pieeja nav objektīvi pamatota. Atšķirīga attieksme ir pamatota, ja tā ir balstīta uz objektīvu un saprātīgu kritēriju, proti, ja tā atbilst leģitīmi pieņemamam mērķim, kas ir izvirzīts attiecīgajā tiesiskajā regulējumā, un ja šī atšķirība ir samērīga ar mērķi, ko ar attiecīgo attieksmi tiecas sasniegt (skat. spriedumu, 2023. gada 30. novembris, MG/EIB, C-173/22 P, EU:C:2023:932, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

54 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums atšķirīgas attieksmes dēļ nozīmē, ka aplūkojamās situācijas ir salīdzināmas visos tām raksturīgajos elementos. Atšķirīgās situācijas raksturojošie elementi un tātad šo situāciju salīdzināmība ir jānosaka un jānovērtē tostarp attiecīgo tiesību normu priekšmeta un to izvirzītā mērķa gaismā, ievērojot, ka tālab jāņem vērā arī aplūkotā tiesību akta jomas principi un mērķi (skat. spriedumu, 2023. gada 30. novembris, MG/EIB, C-173/22 P, EU:C:2023:932, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).

55 Šajā lietā jākonstatē, ka tāda personāla locekļa situācija, kurš izmanto bērna kopšanas atvaļinājumu saskaņā ar ECB personāla nodarbināšanas kārtības 29. pantu, kā tas ir precizēts ECB Personāla reglamenta 5.11. pantā, no saņemtā atalgojuma viedokļa ir pielīdzināma tāda darbinieka situācijai, kuram ir tiesības uz cita veida atvaļinājumu bez darba samaksas saglabāšanas, kas paredzēts minētās nodarbināšanas kārtības 30. pantā un precizēts minētā Personāla reglamenta 5.12. pantā. Lai kāds arī būtu attiecīgā atvaļinājuma juridiskais pamats, neatkarīgi no tā, vai runa ir par ECB personāla nodarbināšanas kārtības 29. vai 30. pantu, šis atvaļinājums tiek saukts par "bezalgas atvaļinājumu", proti, tas nozīmē, ka abos gadījumos un šī atvaļinājuma laikā attiecīgais darbinieks nesaņem nekādu atalgojumu no ECB, kas būtu saistīts ar viņa profesionālās darbības veikšanu. Turklāt nekas neliedz bērna kopšanas atvaļinājumu, kā arī citus atvaļinājumus bez darba samaksas saglabāšanas ECB piešķirt uz laikposmu, kas ir īsāks par vienu mēnesi, vai arī tas var sākties jebkurā mēneša dienā, līdz ar to abos gadījumos darbinieki, uz kuriem attiecas šāds atvaļinājums, var saņemt atlīdzību par laikposmu, kas ir īsāks par vienu mēnesi.

56 Līdz ar to prasītājam nav pamata norādīt, ka bērna kopšanas atvaļinājums un citi ECB personāla nodarbināšanas kārtībā paredzētie bezalgas atvaļinājumi nav salīdzināmi, tāpēc viņš nevar pamatoti atsaukties uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, kas saistīts ar to, ka ECB vienādi piemēro Regulas Nr. 260/68 7. panta pirmo daļu bērna kopšanas atvaļinājuma gadījumā un atvaļinājuma bez darba samaksas saglabāšanas gadījumā, kas tiek piešķirts uz laikposmu, kas ir īsāks par vienu mēnesi vai sākas mēneša laikā un kura rezultātā tiek maksāts atalgojums par laikposmu, kas ir īsāks par vienu mēnesi.

57 Šo secinājumu neatspēko prasītāja apgalvojums, saskaņā ar kuru ECB darbiniekam, kurš izmanto atvaļinājumu bez darba samaksas saglabāšanas, kas nav bērna kopšanas atvaļinājums, minētā atvaļinājuma laikā ir atļauts veikt apmaksātas papildu darbības, lai gan tas tā nav tāda ECB darbinieka gadījumā, kurš izmanto bērna kopšanas atvaļinājumu, līdz ar to viņu situācijas neesot

salīdzināmas. Proti, iespēja dažiem darbiniekiem, kuri izmanto atvaļinājumu bez darba samaksas saglabāšanas, kas nav bērna kopšanas atvaļinājums, veikt papildu profesionālo darbību neietekmē viņu finansiālo situāciju attiecībā pret ECB, jo viņu atalgojuma izmaksa tiek apturēta, tāpat kā to darbinieku atalgojuma izmaksa, kuri izmanto bērna kopšanas atvaļinājumu.

58 Tādējādi otrais pamats, kas attiecas uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, ir jānoraida, kā arī līdz ar to ir jānoraida prasība kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

59 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam nolēmums ir nelabvēlīgs, tam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar ECB prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) DO atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Truchot Kanninen Perišin

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2025. gada 23. jūlijā.

[Paraksti]